

Primer exercici - els delinqüents - Galzeran (homefosc)

Un relat de: [Taller de narrativa](#)

Algunes passes enllà del pont, en Klauss s'atura i mira cap a les modernes hamaques que, no dubta de la comoditat que aparenten, han estat regalades pel municipi a la ciutadania. Són de color fosc i duen un coixinet color os a sobre, per reduir-ne la duresa en estirar-s'hi. Estan orientades al riu, per així gaudir del pas fluvial relaxadament i pensa, que quan arribi la canícula de l'estiu i al migdia serà difícil trobar-ne una de lliure. N'hi han a la part alta i a la part baixa de la llera controlada del riu, entre mig els bars han estès un seguit de terrasses amb sofàs, butaques, i amples reclinatoris estil «lounge». A uns cents metres, en un d'aquells bars, li sembla reconèixer a algú que l'observa darrere d'unes ulleres fosques, els ulls no l'enganyen, aquella bola de greix és el Kurt. Ells prou que es coneixen, són de la mateixa quinta i s'havien creuat, en el pati de l'escola i pel carrer, més d'una vegada, i més de mil. Seria difícil no veure al Kurt, un homenot gras, alt i cepat. Enlluernava, malgrat el sol trigaria poc en desaparèixer, i tot plegat no era cap motiu que l'hi impedís seguir sent prou distingible. Ara ja sap que s'han vist, gairebé a l'hora. Petulant com és, el Kurt saluda en la distància i amb grandiloqüència. En Klauss veu que s'està amb un parell de ganduls que, a diferència del Kurt i malgrat són igual d'aparatoses les seves espatlles, se'ls nota que estan força carregats de múscul, i ben repartits per tot el cos, que un sol braç d'ells podria aturar un camió amb tota facilitat. El Kurt l'aturaria amb el seu sobrepès morbós, el greix sobrer esmorteiria el xoc. No vol ni pensar d'un encontre nocturn i a les fosques amb cap d'ells. S'imagina que deuen ser els guardaespatlles, o potser tan sols són uns companys de feina, o del gimnàs. De fet, ni molt menys, ni poca cosa més voldria saber-ne d'aquests elements. A mesura que s'hi atansa, confirma el seu diagnòstic; el fanfarró rosat del Kurt no és que estigui gras, és com un bocoi amb potes. Va guarnit amb una caçadora negra que duu el coll alçat i deixa lluir un fulard marró, que sembla envellit i vol fer conjunt amb el barret «Stetson Vagabunder», que porta amb poca i malaguanyada gràcia. Mentre s'atansa decidit i tranquil, veu com, la bola de greix, mastega alguna cosa, un xiclet diria, mentre fa glops d'una beguda transparent en una copa per a combinats alcohòlics. Diria que el mira, o potser no, la cara la té enfocada en direcció al pont, directament per on arriba ell. Però les fosques ulleres, malgrat el sol ja està a l'horitzó, no li permeten saber on ha clavat els ulls. Tot caminant xino-xano, mira l'entorn per esbrinar què deu mirar, i observa que entre ell i els trinxeraires fanfarrons, en un bar hi ha dues noies xerrant, una rossa i l'altra morena, que semblen models. I dues taules més enllà hi ha un matrimoni amb un xicot a les portes de l'adolescència, segurament el seu fill, que juguen a cartes. Qui sap què mira el llardós del Kurt, no hi ha ningú més en aquell tros d'esplanada lúdica.

Encara abans d'arribar fins on estan ells, troba temps per observar l'amplitud del riu i el recorregut de l'aigua, i pensa que és injust no poder gaudir de cinc minuts per observar amb calma la vellesa dels últims raigs d'aquell sol de capvespre, enlluernant el cabal en trànsit i conferint uns colors de tonalitats càlids a aquesta hora fresca. I en un arravatament, es troba que ho està contrastant amb les galtes enrogides del Kurt, i aquelles mans blanques com el paper, de dits curts i amples, com menuts botifarrons de sang, però blanca. De fet, els vidres negres sap que sols són part del decorat. Somriu, encara està amb els braços alçats el Kurt, sap que qui s'acosta l'ha vist, però fa com si no l'hauria reconegut fins aquell moment i ara volgués fer-se notar, intentant crear un ambient de familiaritat en una trobada tardana de vells companys de cacera, o del club de tennis. I el Klauss s'ha quedat plantat un segon, com un estaquirot, amb aquell farcell blau elèctric que el Marks li havia endossat, no feia ni una hora.